

rette Middelbet med Hensyn til Næringsbeskatningen, navnlig Beskatningen af Haandværksnæringen paa Landet, fordi denne som oftest drives ikke som selvstændigt Erhverv, men som Bieerhverv ved Siden af et selvstændigt Erhverv, saasom Agerbrug, Fiskeri eller Dagleie, og det er maaskee ogsaa denne Omstændighed, som har bevirket, at selv med Hensyn til saadanne Haandværk, som henhøre til bunden Næring, have de Bedkommende som oftest ikke løst Næringsbevist og ere endnu mindre ansatte til Bygningsafgift. Der er paa dette den bundne Nærings Omraade Meget, som krænger til en varisom og human Ordning, og dette gjælder ogsaa den til den bundne Næring knyttede Beskatning, førend man gaar videre og skrider til Beskatning af den frie Næring. Men, selv om Alt var i den skjønneste Orden paa dette den bundne Nærings Omraade, maatte jeg dog finde det overordentlig misligt at skride til Beskatningen af den frie Næring, fordi denne ligger saa nær ved eller ganske falder sammen med Huusflid, saaledes at man ikke kan beskatte den frie Næring uden tillige at komme til at beskatte Huusfliden, og dertil er man jo ligefrem uberegtiget. Den høitæredede Finantsminister selv havde i saa Henseende for ikke lang Tid siden store Betænkeligheder, hvilket fremgaar af Motiverne til det af mig før nævnte Forslag til Lov om Bygningsafgiften. Af disse Motiver skal jeg med den høitæredede Formands Tilladelse oplæse en ganske kort Passus. Det hedder nemlig i disse Motiver saaledes: „Vil man først gaar videre og under 1ste Classes Bygninger inddrage andre end dem, hvis Indretning uomtvistelig betegner dem som indrettede til Fabriksdrift eller Næringsbrug, eller som benyttes af nogen med særlig Næringsadkomst forsynet Person, og vil man navnlig under denne Klasse inddrage de Bygninger, der benyttes af Personer, der drive Frinæring, vil man snart komme tilbage til den samme Forvirring, som for Tiden hersker, idet det i mange Tilfælde er yderst vanskeligt og ofte en reer Skjønssag, om et Erhverv kan betragtes som Frinæring eller kun som Huusflid, hvilket Sidste dog billigtvis ikke bør medføre den for Næringsdrift fastsatte høiere Afgift.“ Jeg veed

nu ikke, om disse Betænkeligheder, som for to Aar siden fandtes hos Finantsministeriet, nu saa fuldstændig ere ryddede afveien, at det ikke længere nærer den samme Frygt som tidligere for at inddrage den frie Næring under den samme Beskatningskategori som den bundne; men det tror jeg at vide, at, hvis den tilføjede Beskatning paa den førstnævnte Næring bliver gennemført, saa vil det vække megen Misnøie hos de paagældende Classer og skaffe Administrationen større Ulemper og Vanskeligheder, end der kan opveies ved det overordentlig ringe Beløb, som denne Beskatning vil indbringe, og som vel at mærke tages fra en af de fattigste Classer i Landet. Jeg skal derfor henstille til den høitæredede Finantsminister, om det ikke er rigtigst at stille den paatænkte Beskatning af Frinæringen paa Landet i Bero og lade det forblive ved det Bestaaende, indtil Alt, hvad der angaar Bygningsafgiften, kan blive omordnet ved en almindelig Lov.

Der var dernæst et andet Punkt, hvorpaa jeg gjerne ønskede at henlede den høitæredede Finantsministers Opmærksomhed; det angaar Redskættelsen af Portoen for Districtsbreve, jeg mener saadanne locale Breve, som befordres med Districtsposten ud omkring i Districtet, eller omvendt. Med al mulig Anerkjendelse af den Beredvillighed, hvormed den overordnede Postbestyrelse imødekommer Publicums Ønsker om en udvidet Postforbindelse i forskjellige Retninger, er der dog eet Punkt, hvor Publicums Ønsker ikke ere blevne imødekomne, nemlig med Hensyn til Redskættelsen af Portoen for disse locale Breve. Denne Porto er for Diebliffet 4 β. for et enkelt Brev, altsaa den samme som for et Brev, der gaar til Landets Grændser. Følgen deraf er den, at Publicum overordentlig sparsomt benytter de etablerede Districtsposter til Befordringen af locale Breve, men derimod forsender disse til den nærmeste Kjøbstad med de private Poster, som have fundet, at det kan spare Regning at vedblive at gaar langsmed den samme Route, som Districtsposten gaar. Derved lider jo denne et betydeligt Tab i de Indtægter, der vare beregnede at skulle tilflyde den, og det er min Overbevisning, at, dersom man i de paagældende Postcontoirer, hvorfra